

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 216.842 van 14 december 2011
in de zaak A. 202.662/IX-7484**

In zake : Johan VAN DEN BERGH
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Crispyn
kantoor houdend te 9030 Mariakerke
Mazestraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de Federale politie DGS/DSJ
gevestigd te 1050 Brussel
Fritz Toussaintstraat 8

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 30 november 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring van vier beslissingen genomen naar aanleiding van de stakingsaanzegging ingediend door de vakbonden van het personeel van de politiediensten voor de periode van 23 november 2011 tot 31 januari 2012. Het gaat om:

- de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 23 november 2011 om in toepassing van artikel 126 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus (hierna: de WGP) teneinde personeelsleden van de communicatie- en informatiecentra (CIC) van de federale politie op te vorderen;

- de beslissing van de commissaris-generaal van de federale politie bij dienstnota van 24 november 2011 om ter uitvoering van het bevel van de minister de personeelsleden van de CIC op te vorderen gedurende de gehele periode van de stakingsaanzegging;
- de beslissing van de commissaris-generaal van 23 november 2011 waarbij Johan Van Den Bergh ter uitvoering van het bevel van de minister wordt aangewezen voor het vervullen van de aangewezen taken;
- de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 23 november 2011 waarbij gesteld wordt dat de personeelsleden van de CIC in de periode van de stakingsaanzegging hun ziekteverlof enkel kunnen rechtvaardigen door een arts die door de medische dienst van de federale politie erkend is.

Thans wordt enkel de vordering tot schorsing onderzocht.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Met toepassing van artikel 90, § 1, vierde lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, is de zaak verwezen naar een kamer met drie leden.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 december 2011.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor de verzoeker, en adviseur Kirsten Peeters, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Reglementair kader

3.1 Artikel 126 WGP bepaalt:

“§ 1. De uitoefening van het stakingsrecht door de politieambtenaren van de federale en van de lokale politie is afhankelijk van de volgende voorwaarden:

- 1° de voorafgaande aanzegging van de staking door een erkende syndicale organisatie;
- 2° de voorafgaande bespreking met de bevoegde overheid van de kwestie naar aanleiding waarvan de staking wordt overwogen in het onderhandelingscomité voor de politiediensten. De Koning bepaalt de nadere regels betreffende de in het eerste lid bedoelde aanzegging en bespreking en de termijn waarbinnen zij moeten plaatsvinden.

§ 2. De minister van Binnenlandse Zaken kan, na overleg met de minister van Justitie, de politieambtenaren van de federale en van de lokale politie die gebruik maken of wensen te maken van het stakingsrecht, bevelen het werk voort te zetten of te hervatten gedurende de periode en voor die opdrachten waarvoor hun inzet noodzakelijk is en die hij aanwijst. Indien de politieambtenaren deel uitmaken van de algemene directie gerechtelijke politie van de federale politie, gaat het bevel gezamenlijk uit van de ministers van Binnenlandse Zaken en van Justitie. De burgemeester of het politiecollege heeft dezelfde bevoegdheid ten aanzien van de politieambtenaren van de lokale politie.

De overheid die het in vorige lid bedoelde bevel wenst te geven is ertoe gehouden de opdrachten waarvoor zij dat bevel noodzakelijk acht, vooraf mee te delen aan de representatieve syndicale organisaties van het personeel voor de politiediensten alsook, in voorkomend geval, aan de erkende syndicale organisatie die de stakingsaanzegging heeft ingediend.

§ 3. De politieambtenaar die geen gevolg geeft aan het bevel van een in § 2 bedoelde overheid wordt gestraft met (...).”

Artikel 126 WGP heeft op reglementair vlak uitvoering gekregen in:

- het koninklijk besluit van 23 december 1998 tot uitvoering van artikel 126 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus voert artikel 126, § 1, uit.
- het ministerieel besluit van 4 januari 2002 tot bepaling van de opdrachten door de federale politie uit te voeren met toepassing van artikel 126, § 2, van de wet van 7 december 1998. Daarin wordt eerst in het algemeen bepaald welke opdrachten gedurende een staking moeten vervuld worden. Het gaat om het garanderen van een minimale dienstverlening als op zondag (artikel 2), om opdrachten die verband houden met het beheren van de staking (artikel 3) en opdrachten in verband met aan de gang zijnde of geplande operaties van bestuurlijke of gerechtelijke politie (artikel 4). Artikel 5 bepaalt dat de minister “naar aanleiding van elke stakingsaanzegging, in voorkomend geval, het bevel (geeft) tot daadwerkelijke of gedeeltelijke uitvoering van de artikelen 2 tot en met 4” en dat de minister van Binnenlandse Zaken en de minister van Justitie “andere opdrachten kunnen aanwijzen zoals bedoeld in artikel 126, § 2”. Artikel 6 stelt dat, wanneer een bevel wordt gegeven met toepassing van artikel 126, § 2, “de nominatieve aanwijzing van de personeelsleden van de federale politie ter uitvoering van de in het bevel bepaalde opdrachten (gebeurt) door de commissaris-generaal en door de directeurs-generaal, elk voor het personeel dat onder zijn leiding staat”.

De eerste drie beslissingen die door de verzoeker bestreden worden hebben betrekking op de aanwijzing -enerzijds door de minister van Binnenlandse Zaken, anderzijds door de commissaris-generaal- van de opdrachten die gedurende de periode van de stakingsaanzegging vervuld moeten worden en op de aanwijzing van de personeelsleden die daarvoor worden aangewezen.

3.2. Het RPPol bevat een regeling aangaande het ziekteverlof. De volgende bepalingen zijn relevant voor de onderhavige zaak:

- Artikel X.II.3:

“Het personeelslid dat wegens medische redenen zijn ambt niet kan uitoefenen, moet zo snel mogelijk en ten laatste bij de geplande aanvang van zijn dienst, zijn dienst daarover inlichten.

Het personeelslid mag de eerste ziektedag zijn woonplaats niet verlaten tenzij een medisch getuigschrift van zijn behandelende arts dit toelaat. Het medisch luik van het medisch getuigschrift moet binnen 24 uur worden verzonden of door enigerlei ander middel binnen 24 uur worden bezorgd aan de medische dienst. Het administratief luik van het medisch getuigschrift moet binnen 24 uur worden verzonden of door enigerlei ander middel binnen 24 uur worden bezorgd aan de betrokken personeelsdienst.

Het aantal in het tweede lid bedoelde ziektedagen wordt beperkt tot vier per jaar. Die ziektedagen worden niet in aanmerking genomen voor het bepalen van de arbeidsduur bedoeld in artikel VI.I.4, § 1, tweede lid. Zij worden bovendien niet aangerekend op het aantal verlofdagen bedoeld in artikel VIII.X.1.”

- Artikel X.II.4:

“Vanaf de tweede ziektedag moet het verlof wegens ziekte worden gestaafd aan de hand van een medisch getuigschrift van de behandelende arts, het ware dat die rechtvaardiging al blijkt uit het in artikel X.II.3, tweede lid, bedoelde medisch getuigschrift.

Het medisch luik van het in het eerste lid bedoelde medisch getuigschrift moet binnen 24 uur worden verzonden of door enigerlei ander middel binnen 24 uur worden bezorgd aan de medische dienst. Het administratief luik van het in het eerste lid bedoelde medisch getuigschrift moet binnen 24 uur worden verzonden of door enigerlei ander middel binnen 24 uur worden bezorgd aan de betrokken personeelsdienst.”

- Artikel X.II.5:

“Het medisch controleonderzoek wordt door een controlerende arts uitgevoerd.”

- Artikel VIII.X.9:

“Het wegens ziekte afwezige personeelslid is onderworpen aan het geneeskundig toezicht van de medische dienst :

1° ambtshalve, op beslissing van een arts van de medische dienst;

2° op verzoek van de bevoegde overheid terzake, gericht aan de dienst bedoeld in 1°. Dat verzoek moet schriftelijk worden bevestigd.”

- Artikel VIII.X.10:

“In uitzonderlijke gevallen kan bij beslissing van de minister het ziekteverlof enkel worden gerechtvaardigd door een arts aangewezen door de medische dienst.

De op dat ogenblik reglementair toegekende ziekteverloven blijven evenwel geldig.”

- Artikel VIII.X.11:

“De uitzonderlijke gevallen bedoeld in artikel VIII.X.10 zijn :

- 1° natuurrampen in de zin van artikel 2 van de wet van 12 juli 1976 betreffende het herstel van zekere schade veroorzaakt aan private goederen door natuurrampen;
- 2° rampen en plagen zoals brand, epidemieën en epizoötieën in de zin van artikel 135, § 2, 5°, van de Nieuwe Gemeentewet;
- 3° de omstandigheden waarin dringende maatregelen dienen te worden getroffen om het hoofd te bieden aan een toestand waarbij ‘s lands veiligheid of defensie ernstig wordt bedreigd of waarbij de openbare orde in een omvangrijk deel van het Rijk op een ernstige wijze wordt of dreigt te worden verstoord.”

De vierde bestreden beslissing vindt haar rechtsgrond in artikel VIII.X.10 en VIII.X.11 RPPol.

IV. Feiten

4.1. De verzoeker is lid van het operationeel korps van de federale politie, tewerkgesteld in het CIC Oost-Vlaanderen (de zogenaamde dienst “101”).

4.2. Op 10 november 2011 dienen een aantal vakbonden van het politiepersoneel een stakingsaanzegging in voor de periode van 23 november 2011 tot 31 januari 2012 en dit voor het voltallig personeel van de CIC’s.

Op 22 november 2011 wordt, volgens het voorschrift van artikel 126, § 1, WGP, de stakingsaanzegging besproken in het onderhandelingscomité voor de politiediensten.

4.3. Op 23 november 2011 deelt de minister van Binnenlandse Zaken (hierna: de minister) aan de commissaris-generaal van de federale politie de stakingsaanzegging mee. In die brief (nota nr. 11.2011/5683) stelt zij dat zij conform artikel 126, § 2, WGP beslist heeft (j'ai décidé) dat de personeelsleden van de CIC gedurende de gehele duur van de stakingsaanzegging een aantal welbepaalde opdrachten moeten vervullen. Zij geeft voorts opdracht om de voor die taken noodzakelijk personeel op te vorderen.

Deze beslissing vormt het eerste voorwerp van de vordering.

4.4. In een nota van dezelfde dag (23 november 2011 - ref. 11.2011/5689) deelt de minister aan de commissaris-generaal onder verwijzing naar de artikelen VIII.X.10 en VIII.X.11, 3°, RPPol mede dat, gelet op de mogelijkheid van onterecht beroep op de carensdag en de gevolgen daarvoor op de werking van de dienst gedurende de periode van de stakingsaanzegging, zij besloten heeft (je décide) dat het ziekteverlof van de personeelsleden van de CIC in de periode van 23 november 2011 tot 31 januari 2012 alleen maar gewettigd kan worden door een geneesheer vermeld op de bijgevoegde lijst.

Deze beslissing vormt het vierde voorwerp van de vordering.

4.5. Eveneens op 23 november 2011 schrijft de minister aan de vakbonden die de stakingsaanzegging indienden (brief nr. 11.2011/5683) dat zij beslist heeft ("j'ai décidé") dat de vermelde opdrachten moeten uitgevoerd worden. Zij voegt daar aan toe dat, wegens de mogelijkheid van een onterecht beroep op het verlof, bedoeld in artikel X.II.3 RPPol -de carensdag- en de gevolgen daarvan op de uit te voeren opdrachten, zij besloten heeft dat dit ziekteverlof (j'ai décidé que ... ce congé de maladie) bij de opgevorderde personeelsleden alleen maar gewettigd kan worden door een speciaal daarvoor aangewezen geneesheer.

4.6. Op 24 november 2011 beslist de commissaris-generaal (nota CG 2011/5714, die in de plaats komt van de nota 2011/5655 van 23 november

2011) tot de opvordering van het personeel waarop de nota van de minister van 23 november 2011 betrekking heeft. Hij wijst de betrokkenen er op dat de minister besloten heeft dat het ziekteverlof in de periode van de aanzegging “enkel kan worden gerechtvaardigd door één van de daartoe door de medische dienst erkende artsen, waarvan de lijst beschikbaar moet worden gesteld op het secretariaat van het CIC”. Deze beslissing vormt het tweede voorwerp van de vordering.

Vervolgens wordt verzoeker Van Den Bergh nominatim aangewezen. Hij neemt op 26 november 2011 kennis van zijn opvordering. Deze beslissing vormt het derde voorwerp van de vordering.

4.7. In een brief van 29 november 2011 schrijft de minister aan de vakbond dat zij in haar schrijven van 23 november 2011 verkeerdelijk verwees naar de rechtvaardiging van de carensdag en dat de verplichting geldt voor elk ziekteverlof in de bedoelde periode.

V. Wettelijk vereiste schorsingsvoorwaarden

5. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat de zaak hoogdringend is.

VI. Onderzoek van de vordering van J. Van Den Bergh met betrekking tot de opvordering van het personeel van de CIC.

Een ernstig middel

6. De verzoeker voert aan dat de eerste bestreden beslissing artikel 126, § 2, WGP miskent doordat twee in die bepaling voorziene substantiële vormen niet nageleefd werden. Met name zou niet voldaan zijn aan de voorwaarde van het overleg met de minister van Justitie -het bestreden besluit maakt daar ook geen melding van-, noch aan de voorwaarde dat de opdrachten waarvoor de personeelsleden opgevorderd kunnen worden vooraf aan de vakbonden van het personeel worden meegedeeld.

Hij ontwikkelt het middel als volgt: de door de wet voorgeschreven vormen moeten, omdat zij kaderen in restricties aan het wettelijk erkend stakingsrecht, strikt worden nageleefd. Het overleg met de minister van Justitie is aldus een substantiële vorm. Ook de voorafgaande mededeling van de opdrachten aan de vakbonden is een substantiële vorm aangezien hij een plaats heeft in de controleopdracht van de vakbonden met betrekking tot het zoeken van een evenwicht tussen het stakingsrecht en de noodzaak tot vrijwaring van het openbaar belang.

Hij verduidelijkt zijn stelling als volgt: uit de mededeling die zijn vakbond van de minister kreeg (de brief van 23 november 2011 met ref. 11.2011/5683) blijkt niet dat de minister overlegd heeft met de minister van Justitie en ook de stukken van het dossier tonen niet aan dat het overleg heeft plaatsgevonden. Er wordt verwezen naar de bespreking die E. Van Vlierberghe als aangestelde van de minister van Justitie gevoerd heeft op 22 november 2011, maar het bewijs van een echt “overleg” wordt niet geleverd en het blijkt overigens niet dat die persoon -voor zover de wet dit zelfs toelaat- daarvoor over een delegatie beschikte. Wat betreft de verplicht voorafgaande mededeling aan de vakbonden van de te vervullen opdrachten, stelt de verzoeker dat de minister op 23 november

2011 het bevel tot opvordering -de lijst van de te verzekeren taken- gegeven heeft en naar de vakbonden verzonden heeft hetgeen geen voorafgaande mededeling is; van een voorafgaande mededeling kan slechts sprake zijn wanneer de syndicaten de mededeling krijgen alvorens de minister beslist, zoniet is het bericht nutteloos en dat kan de wetgever niet bedoeld hebben.

De verzoeker besluit dat de miskenning van de twee vormvoorschriften doorwerkt naar de beslissingen van de commissaris-generaal betreffende de opvordering van het personeel en in casu naar zijn opvordering.

7. De verwerende partij erkent dat artikel 126, § 2, WGP voorziet in een voorafgaand overleg tussen de minister van Binnenlandse Zaken en de minister van Justitie alvorens tot de opvordering van personeel over te gaan. De modaliteiten van dit overleg zijn evenwel niet bepaald en de naleving ervan moet zeker niet blijken uit de beslissing van de minister. Zij stelt dat de ministers “in de praktijk voortdurend met elkaar in contact staan”, dat het onderhandelingscomité slechts op 22 november 2011 vergaderde terwijl de stakingsaanzegging reeds de volgende dag inging, hetgeen de tijd voor overleg sterk beperkte. Het overleg is wel degelijk gebeurd; ten bewijze waarvan zij een verklaring overlegt van E. Van Vlierberghe waarin hij bevestigt dat hijzelf als vertegenwoordiger van de minister van Justitie aanwezig was op het voormeld onderhandelingscomité, na afloop waarvan het overleg georganiseerd werd.

De verwerende partij erkent ook dat artikel 126, § 2, WGP voorschrijft dat de minister de opdrachten waarvoor zij een opvorderingsbevel noodzakelijk acht, “vooraf” moet mededelen aan de vakbonden. In dit geval is volgens haar dienovereenkomstig gehandeld, aangezien “voorafgaand aan het bevel aan de commissaris-generaal de brieven aan de syndicale organisaties door de minister getekend (werden)”. Het is juist dat deze brieven slechts met een gewone zending verstuurd werden en niet per fax, maar de commissaris-generaal heeft die vergissing rechtgezet door zijn vorderingen pas op 24 november 2011 te lanceren, dit is de dag waarop de vakbonden het bericht van de minister ontvingen.

Beoordeling

8. Artikel 126 WGP onderwerpt de uitoefening van het stakingsrecht van de politieambtenaren aan bepaalde voorwaarden en laat de minister toe maatregelen te nemen om de continuïteit te verzekeren van de dienstverlening waartoe het politieapparaat, dat instaat voor het verzekeren van de naleving van de wetten en de handhaving van de openbare orde en veiligheid, verplicht is. Het uitvaardigen van die maatregelen, die voor de ambtenaren die met de aangewezen opdrachten belast worden neerkomen op een -in de tijd beperkt- stakingsverbod, is afhankelijk gesteld van de naleving van bepaalde vormvoorschriften die erop gericht zijn de beperkingen aan het stakingsrecht organisatorisch precies te regelen: enerzijds kunnen zij slechts ingevoerd worden na overleg tussen de minister van Binnenlandse Zaken en de minister van Justitie; anderzijds moeten de voorgenomen maatregelen vooraf aan de vakbonden worden medegedeeld. Met eerstvermeld vormvoorschrift wil de wetgever duidelijk bereiken dat er aan de kant van het staatsapparaat een consensus wordt nagestreefd tussen de verantwoordelijken voor de gezagsdepartementen die rechtstreeks instaan voor de handhaving van de orde en de beteugeling van inbreuken. Het tweede vormvoorschrift kadert in de opgezette overlegstructuur waarbij de vakbonden de mogelijkheid moeten krijgen om te beoordelen of de geplande maatregelen het nodige evenwicht houden tussen de rechten van het personeel -het stakingsrecht is een door het Europees Sociaal Handvest erkend recht- en het belang van de openbare dienstverlening, die “een grote beschikbaarheid van de politieambtenaren vereist” (Parl. Doc. Kamer, 1997-1998, stuk 1676/1, p. 76). Aldus begrepen zijn de beide vormvoorschriften substantieel.

9. Naar luid van artikel 126, § 2, WGP kan de minister hetzij personeelsleden aanwijzen die bepaalde opdrachten moeten vervullen, hetzij opdrachten bepalen waarvoor de inzet van bepaalde personeelsleden nodig is. Blijkens de artikelen 5 en 6 van het ministerieel besluit van 4 januari 2002 ziet de minister het als zijn taak de opdrachten die moeten vervuld worden en de daarvoor

noodzakelijke personeelsbehoeften aan te wijzen en moet de korpsleiding vervolgens de individuele opvorderingsbeslissingen treffen.

In dit geval blijkt uit de brief van 23 november 2011 van de minister aan de vakbond van de verzoeker (ref. 11.2011/5683) dat zij zich in die regeling ingepast heeft door zich te beperken tot de vaststelling van de opdrachten die door de ambtenaren van de CIC moeten vervuld worden en dus tot opvordering van het personeel nodig om die opdrachten te vervullen.

10. Het door artikel 126, § 2, WGP voorgeschreven overleg (Fr: “concertation”) is door de wetgever niet nader geregeld. Het invullen ervan is overgelaten aan de discretionaire bevoegdheid van de betrokken ministers. Uiteraard moet dit gezamenlijk beraad aan de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken voorafgaan en moet de verwerende partij het bestaan ervan kunnen bewijzen.

De brief van 23 november 2011 maakt geen gewag van enig overleg met de minister van Justitie, zoals door artikel 126, § 2, vereist. De verwerende partij bewijst ook niet dat dergelijk overleg gebeurd is: dat de ministers geregeld contact onderhouden volstaat evident niet; de eenzijdige verklaring van een medewerker van het kabinet van de minister van Justitie voldoet ter zake ook niet, omdat de verwijzing naar een officieus beraad van 22 november 2011 door geen enkel document bevestigd wordt en er bijgevolg ook niet nagegaan kan worden wie met hem overleg gepleegd heeft, waarover en wat het resultaat ervan is. De omstandigheid dat er dringend gehandeld moest worden, aangezien het onderhandelingscomité slechts vergaderde daags voor het ingaan van de stakingsaanzegging, kan geen verontschuldiging zijn voor de totale ontstentenis van bewijs van het overleg.

Bij ontstentenis van het bewijs dat de minister regelmatig met de minister van Justitie overlegd heeft over de aanwijzing van de opdrachten

waarvoor personeelsleden kunnen opgevorderd worden, wordt vastgesteld dat artikel 126, § 2, WGP miskend is.

11. Krachtens artikel 126, § 2, derde lid, WGP is de minister, wanneer hij vaststelt dat voor bepaalde opdrachten een opvordering moet gebeuren, ertoe gehouden “de opdrachten waarvoor zij dat bevel noodzakelijk acht, vooraf mee te delen aan (de vakbonden)”. Het belang van het woord “vooraf” was door de wetgever terdege gekend, aangezien hij, ingaand op een bemerking van de Raad van State, de Franse tekst expliciet aangevuld heeft (Parl. Doc. Kamer, 1997-1998, stuk 1676/5, p. 36 en stuk 1676/8, p. 93). De inhoud ervan is ook duidelijk: de mededeling moet gebeuren alvorens het voornemen (l’*autorité qui souhaite*) in een beslissing wordt omgezet.

Op welke wijze en hoelang op voorhand de mededeling van het voornemen moet gebeuren, wordt door de wetgever niet bepaald. Het is evenwel evident dat, om nut te kunnen hebben, deze mededeling de vakbonden moet toelaten hun aanmerkingen over te maken binnen het tijdsbestek dat de minister hen, rekening houdend met de spoed waarbinnen hijzelf moet handelen, geeft. In dit geval blijkt dat de minister aan de vakbonden kennis gegeven heeft van haar beslissing en niet van een voornemen met de mogelijkheid om te reageren. Die handelwijze voldoet niet aan de voorwaarde gesteld in de wet.

De omstandigheid dat de commissaris-generaal met het verder uitwerken van de ministeriële beslissing gewacht heeft totdat de vakbonden de mededeling vanwege de minister ontvangen hadden, kan de onregelmatigheid van het ministerieel besluit niet goedmaken.

Ook op dat vlak is artikel 126, § 2, WGP miskend.

12. De beslissing van de minister waarbij de te verzekeren opdrachten worden bepaald, is onregelmatig. Alle uitvoeringsbeslissingen die rechtstreeks daarin hun grondslag vinden zijn het evenzeer. Het gaat om de

beslissing nr. CG-2011/5714 van 24 november 2011 van de commissaris-generaal waarbij hij in het algemeen de personeelsleden opvordert voor de door de minister vastgestelde opdrachten en om de individuele beslissing waarbij de verzoeker wordt aangewezen voor dergelijke opdracht.

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

13. De verzoeker stelt dat hij gebruik wenst te maken van zijn stakingsrecht, een basisrecht. De wetgever heeft de uitoefening van dat basisrecht aan voorwaarden gekoppeld, maar die moeten beperkend uitgelegd worden en in ieder geval kan een onwettig bevel zijn stakingsrecht niet inperken en onmogelijk maken, temeer hij bij niet-naleving van een bevel strafrechtelijk vervolgd dreigt te worden. Het niet ten volle gebruik kunnen maken van de rechten die de wetgever hem toekent houdt voor hem een nadeel in dat ernstig is en moeilijk te herstellen.

14. De verwerende partij stelt in wezen dat de verzoeker wettig opgevorderd werd en dat de mogelijkheid dat hij gestraft wordt geen nadeel is dat uit de bestreden beslissing voortvloeit.

Beoordeling

15. De verzoeker vraagt de schorsing van drie beslissingen met betrekking tot zijn opvordering. Rechtstreeks nadeel ondergaat hij enkel van de beslissing van de commissaris-generaal waarbij hij individueel wordt aangewezen voor de taken die in geval van staking moeten vervuld worden. Aangezien de verzoeker de regelmatigheid van zijn opvordering steunt op de onregelmatigheid van de algemene maatregel van de minister, die hij mede bestrijdt en die dus noodzakelijk bij het onderzoek van de individuele opeisingsbeslissing betrokken moet worden, kan de Raad van State de schorsing van de drie beslissingen bevelen op grond van het nadeel dat de verzoeker aanvoert.

16. Het staat buiten betwisting dat de verzoeker, wegens de opvordering die hij heeft gekregen, in de periode van de stakingsaanzegging niet mag staken en dat hij zijn fundamenteel recht niet zal kunnen uitoefenen op het ogenblik dat het personeel besluit om daadwerkelijk te staken. Verplicht worden om te werken, terwijl hij zijn stakingsrecht zou kunnen uitoefenen vormt voor de verzoeker een ernstig nadeel dat nadien niet meer kan hersteld worden. De omstandigheid dat er nog geen concrete stakingsdagen bepaald zijn en de verzoeker thans alleen maar voor een bedreiging staat, maakt het nadeel niet hypothetisch. De stakingsaanzegging is immers lopend en de bedreiging is acuut.

17. De verzoeker is het voorwerp van een opvordering die geldt voor de onmiddellijke toekomst. Het nadeel dat hij daarvan ondergaat rechtvaardigt dat de Raad van State de schorsing beveelt van de opvorderingsbeslissing en van de beslissingen die er de noodzakelijke rechtsgrond voor vormen.

De hoogdringendheid

18. De verzoeker verwijst naar de periode waarvoor de stakingsaanzegging is gedaan en waarvoor zijn opvordering geldt.

19. Het is duidelijk dat een afhandeling van de zaak volgens de gewone procedure te laat zal komen om de realisatie van het aangevoerd nadeel nog te verhinderen. Voorts wordt ook vastgesteld dat de verzoeker de vereiste diligentie betoond heeft.

De voorwaarde van de hoogdringendheid is vervuld.

20. Uit wat voorafgaat blijkt dat de wettelijke voorwaarden vervuld zijn om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te bevelen van de door J. Van Den Bergh drie eerste bestreden beslissingen, die alle betrekking hebben op de opvordering van personeelsleden van de CIC's tijdens de periode van de stakingsaanzegging.

VII. Onderzoek van de vordering van J. Van Den Bergh met betrekking tot de bijzondere regeling van het ziekteverlof.

21. De vierde bestreden beslissing betreft de beslissing van de minister dat de personeelsleden van de CIC tijdens de periode van de stakingsaanzegging hun ziekteverlof enkel kunnen rechtvaardigen door een arts die door hemzelf of door de medische dienst van de federale politie erkend is. Deze beslissing lijkt haar enige bestaansreden te vinden in de voormelde opvorderingsbeslissingen. Zij strekt er immers toe te verhinderen dat de opvorderingen worden omzeild door het opnemen van ziekteverloven waarop onvoldoende controle door de overheid mogelijk is.

De omstandigheid dat de vierde bestreden beslissing aldus, in de visie van de minister zelf, onlosmakelijk verbonden is met de drie beslissingen waarvan de schorsing wordt bevolen, maakt dat de onwettigheden waarmee deze beslissingen behept lijken, doorwerken naar de beslissing om tijdens de periode waarin de opvordering kan gebeuren, een verstrengde controle op het ziekteverlof van de opgevorderde personeelsleden in te voeren.

22. Er is reden om ook de vierde bestreden beslissing te schorsen.

BESLISSING

De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van:

- de beslissing van 23 november 2011 van de minister van Binnenlandse Zaken om in toepassing van artikel 126 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, personeelsleden van de communicatie- en informatiecentra (CIC) van de federale politie voor de periode van de stakingsaanzegging op te vorderen voor het vervullen van de opdrachten die zij aanwijst;

- de beslissing van 24 november 2011 de commissaris-generaal van de federale politie om ter uitvoering van het bevel van de minister de personeelsleden van de CIC op te vorderen gedurende de gehele periode van de stakingsaanzegging;
- de daarbij aansluitende beslissing van de commissaris-generaal waarbij Johan Van Den Bergh ter uitvoering van het bevel van de minister wordt aangewezen voor het vervullen van de aangewezen taken;
- de beslissing van 23 november 2011 van de minister van Binnenlandse Zaken dat de personeelsleden van de CIC gedurende de periode van de stakingsaanzegging hun ziekteverlof enkel kunnen laten rechtvaardigen door een arts vermeld op de bijgevoegde lijst.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 14 december 2011, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Jeroen Van Nieuwenhove,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche